

Н. М. Гаук

Величко Василь Львович

ВЕЛИЧКО Василь Львович (псевд.: В. Львов, Бінокль та ін.; 02 (14). 07. 1860, м. Прилуки Пол-тав. губ., нині Черніг. обл. – 31. 12. 1903(13. 01. 1904), С.-Петербург, похов. на х. Верниговщина Полтав. губ.) – поет, публіцист. Нащадок літописця Самійла Величка. Орден св. Анни 3-го ступеня (1900). Закін. приват. пансіон у Києві, Київ. училище правознавства (1883). Працював чиновником у Міністерстві держ. майна та МЮ (С.-Петербург). Як поет дебютував у ж. «Живописное обозрение» (1880, № 13; 15; 19). Друкувався в г. «Новое время», ж. «Наблюдатель», «Русская мысль», «Вестник Европы». Від 1896 – ред.-видавець г. «Кавказ» (Тифліс, нині Тбілісі), публікував свої шовініст. статті, через що 1899 змушений був покинути Грузію. Один із засн. чорносотен. Рос. зібрання. 1902–03 редагував ж. «Русский вестник», де опубл. серію ст. «Русские речи», пройнятих ідеями крайнього рос. націоналізму. Поезія В. відзначалася розсудливим, інколи ілюстрат. характером. В. обирав повчал. сюжети, орієнтувався на пушкін. традиції. Автор поем, віршів, казок на сх. теми; перекладів лірики О. Хайяма, А. Церетелі та ін. Писав також повісті, водевілі, сценки.

Основні твори

Восточные мотивы. С.-Петербург, 1890; 1894; Второй сборник стихотворений. С.-Петербург, 1894; Стихотворения для детей. С.-Петербург, 1894; Две милостыни // Почин. Москва, 1896; Княжна Нина. Москва, 1896; Порядочные люди // Недели. 1897. № 9–12; Нефтяной фонтан. Москва, 1901; Арабески. Новые стихотворения. С.-Петербург, 1903; 1904; Полное собрание публицистических сочинений: В 2 т. С.-Петербург, 1904–05; Первая муха. Москва. 1905.

Бібліографічний опис:

Величко Василь Львович / Н. М. Гаук // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2005. – Режим доступу:

<https://esu.com.ua/article-33361>

